

Вчорашнє сонце

Ганна Дудка

Бувайте, дні, моє вчорашнє сонце,
І ви, дими із приспаних яруг.
І крапля у листочка на долоньці,
Що в хмарі попливе за виднокруг.

І голос її стане, може, громом,
А може, увібравши темну синь
Повернеться, впокорений, додому,
Впаде дощем, знеможений, без сил.

Я крапля. Я малесенька краплина,
Із хвиль морських, дзвінких джерел, роси.
Я тішусь на листочкові калини,
Я слухаю вчорашні голоси.

А там – вітри, без них ніяк у світі.
І сонця розкуйовджена краса.
За спиною й попереду століття.
І музика у добрих голосах.

Мелодія, буває, ніжно плине,
А іноді – аж серце заболить.
Я дякую листочкові калини
За неповторну і щасливу мить.

І сонцю учорашньому за ласку,
А вранішньому – за пучки надій.
За мить тріумфу й гіркоту поразки,
За той заряд у хмарі грозівій.